

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same jak w sprawie T-217/07 Las Palmeras przeciwko Radzie i Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2007 — DSV Road przeciwko Komisji

(Sprawa T-219/07)

(2007/C 211/69)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: DSV Road N.V. (przedstawiciele: A. Poelmans, A. Calewaert i R. de Wit, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi o

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 24 kwietnia 2007 r. dotyczącej wniosku Królestwa Belgii, opublikowanej pod numerem REC 05/02, C(2007)1776, na mocy której stwierdzono, że należy dokonać retrospektywnego pokrycia należności celnych przywozowych w wysokości 168 004,65 EUR, stanowiących przedmiot wniosku Królestwa Belgii z dnia 12 sierpnia 2002 r., i że należności te nie mogą zostać umorzone

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca dokonała przywozu dyskietek z Tajlandii, które były objęte przepisami dotyczącymi preferencji w ramach ogólnego systemu preferencji, o ile zgodnie z art. 80 rozporządzenia 2454/93 ⁽¹⁾ przywóz był potwierdzony wystawionym przez władze tajlandzkie świadectwem pochodzenia na formularzu A.

Skarżąca przedkładała przy każdym zgłoszeniu celnym wystawione przez władze tajlandzkie świadectwa pochodzenia na formularzu A, a następnie belgijskie władze stosowały preferencje taryfowe.

Niektóre świadectwa wystawione przez władze tajlandzkie zostały jednak uznane za nieważne, w związku z czym wobec towarów nie zastosowano preferencji taryfowych przy przywozie do Unii Europejskiej.

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że powstałe w związku z tym należności celne podlegają retrospektywnemu pokryciu.

Skarżąca podnosi po pierwsze, że Komisja powinna była stwierdzić, że na podstawie art. 220 ust. 2 lit. b rozporządzenia nr 2913/92 ⁽²⁾ żądane należności nie podlegały retrospektywnemu pokryciu. Wystawienie świadectw na formularzu A należy zakwalifikować jako błąd władz tajlandzkich i nie zostało wykazane, że podmioty dokonujące wywozu błędnie przedstawiły fakty. Ponadto zaistniał błąd, ponieważ władze tajlandzkie wiedziały lub powinny były wiedzieć, że towary nie są objęte preferencjami taryfowymi.

Po drugie Komisja powinna była umorzyć należności na podstawie art. 239 rozporządzenia nr 2913/92, ze względu na wystąpienie szczególnych okoliczności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2007 r. — Thomson Sales Europe przeciwko Komisji

(Sprawa T-225/07)

(2007/C 211/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Thomson Sales Europe (Boulogne-Billancourt, Francja) (przedstawiciele: F. Goguel oraz F. Foucault, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— przed rozstrzygnięciem, nakazanie udostępnienia stronom całości materiału dowodowego, dokumentów sprawozdań, pism, dokumentów roboczych itp., które doprowadziły do przyjęcia rozporządzeń nr 2376/94 oraz nr 710/95;

— tytułem żądania głównego stwierdzenie nieważności decyzji Komisji REM nr 03/05 z dnia 7 maja 2007 r.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr REM 03/05 z dnia 7 maja 2007 r. stwierdzającej, że umorzenie należności celnych przywozowych było nieuzasadnione w przypadku skarżącej. Decyzja ta została wydana w następstwie wniosku, z jakim zwróciły się do Komisji francuskie organy krajowe, które zażądały od skarżącej zapłaty cła antydumpingowego od przywozu odbiorników telewizji kolorowej, produkowanych przez jej filię znajdującą się w Tajlandii i o którego umorzenie zwróciła się skarżąca na podstawie art. 239 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (¹).

Skarżąca uważa, że może skorzystać z umorzenia na podstawie art. 239 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 ponieważ, jej zdaniem, spełnia obie przesłanki ustanowione w tym akcie.

Jeśli chodzi o przesłankę pierwszą (zaistnienie szczególnej sytuacji), podnosi ona, że szczególna sytuacja wystąpiła jak najbardziej w jej przypadku i że wynikała ona po pierwsze, z zachowania Komisji, która zmieniała swoje podejście przy interpretacji przepisów prawnych w zakresie pochodzenia towarów bez powiadomienia w odpowiedni sposób podmiotów gospodarczych oraz po drugie, z zachowania organów krajowych, które zastosowały podejście przyjęte przez Komisję.

W odniesieniu do przesłanki drugiej, o której mowa w art. 239 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 (brak oszustwa lub zaniedbania) skarżąca twierdzi, że nie można uznać, iż dopuściła się zaniedbania, ponieważ oparła się na zasadności początkowego stanowiska służb Komisji, które zdaniem skarżącej zdecydowały o nie stosowaniu w ścisły sposób wobec niej reguł pochodzenia, lecz nałożeniu preferencyjnych ceł antydumpingowych na wszystkie urządzenia produkowane i przywożone przez jej filię znajdującą się w Tajlandii.

(¹) Dz.U. L 302, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2007 r. — Prana Haus GmbH przeciwko OHIM (PRANAHAUS)

(Sprawa T-226/07)

(2007/C 211/71)

Język postępowania: niemiecki

Stron

Strona skarżąca: Prana Haus GmbH (Fryburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat N. Hebeis)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 18 kwietnia 2007 r. w sprawie R 1611/2006-1;
- nakazanie Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego wpisanie zgłoszenia znaku towarowego „PRANAHAUS” nr 4 839 916 do Rejestru Wspólnotowych Znaków Towarowych;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „PRANAHAUS” dla towarów i usług z klas 9, 16 i 35 (zgłoszenie nr 4 839 916).

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia.

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (¹) z uwagi na to, że w odniesieniu do zgłoszonego znaku towarowego nie występują bezwzględne podstawy odmowy rejestracji.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2007 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-227/07)

(2007/C 211/72)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. Muñoz Pérez)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich